

ПРЕДХОЖДАЩАТА ЛЮБОВ НА ГОСПОДА

Окуражаващо послание за тези, които се нуждаят от надеждата

Дейвид Уилкерсън

26 Февруари 2007

“Защото си го предварил с благословения на блага; положил си на главата му корона от чисто злато” (Псалм 21:03). На пръв поглед, този стих на Давид е малко озадачаващ. Думата „предварил” обикновено се свързва с пречка, а не с благословение. Един съвременен превод тук би бил: „Господ възпрепятства Давид с благословения на добрина.”

И въпреки това библейската дума за „предварил” има напълно различно значение. Тя означава „да се очаква, да се предхожда, да се предвиди и да изпълни предварително, да се плати задължението, преди да изтече срокът му.” Освен това, в почти всички случаи, тя предполага нещо, свързано с удоволствие.

Исая ни дава един поглед върху това удоволствие. То произтича от това, че Бог предвижда една нужда и я изпълнява предварително. „Преди да Ме призват те, Аз ще отговарям, и докато още говорят те, Аз ще слушам” (Исая 65:24).

Този стих ни дава една невероятна картина на любовта на нашия Господ към нас. Очевидно Той е толкова нетърпелив да ни благослови, че е готов да изпълни Своята любяща доброта в живота ни, и дори не може да изчака да Му кажем нашите нужди. Така Той се задейства и извършва действия на милост, благодат и любов към нас. И това е върховно удоволствие за Него.

Именно това е, което Давид казва в Псалм 21, по същество: „Господи, Ти изливаш благословение и милосърдие върху Мен, преди дори да го поискам. И ми предлагаш повече, отколкото бих могъл дори да пожелая.”

Давид посочва някои от страхотните дела, които Бог извършва за него в духовния свят. Това е нещо, което даде на Давид победа над враговете му, отговори на молитвите му, даде му сила за победа и неописуема радост. И Бог извърши всичко преди Давид дори да отиде и да се помоли, за да облекчи сърцето си или да представи своето искане. След като Давид най-накрая изля сърцето си, той разбра, че Бог вече беше направил снабдяване за победата на враговете му. Победата на Давид беше осигурена преди той дори да стигне до бойното поле.

Всъщност когато Давид пише Псалом 21, той говори за истинска битка. Този Псалм може да се сравни с Псалм 20 - и двата се отнасят до битката, описана в 2 Царе 10. В пасажа от 2 Царе, израилевият враг, амонците, бяха наели сирийски батальони, за да водят война срещу Давид. Затова Давид изпрати военния си лидер Иоав и избрана армия, за да посрещне врага на държавната граница. Те поразиха сирийците със съкрушителна победа, и врагът побягна от страх.

Давид се зарадва, мислейки си: „Това е краят на сирийците. Няма да се занимаваме повече с тях. Нашата армия им нанесе смъртоносен удар.“ Той написа: „Стрих ги, та не можах да се подигнат; паднаха под нозете ми“ (Псалм 18:38).

Но Писанието ни казва: „А сирийците, като видяха, че бяха поразени от Израила, пак се събраха всички заедно“ (2 Царе 10:15). Врагът се прегрупира и започна да планира друга атака. Сега те щяха да дойдат срещу Израел с големи железни колесници.

Разбира се, тази история е за нещо повече от неприятностите на Давид със сирийците. Тя също е и за последователите на Христос днес и битката ни със Сатана. Тя се отнася за битка, за която сме мислили, че сме спечелили отдавна - може би срещу похотта, навика, изкушението, които преди време бяхме победили. По онова време си мислехме: „Цялото ми постене и молитва по този въпрос се отплати. Най-накрая спечелих победата, чрез вяра. Повече няма да бъда поразен.“

Но въпреки това Бог ни дава тази история, за да ни покаже един много важен урок.

Всяка победа, която печелим над плътта и дявола, ще бъде последвана от още по-голямо изкушение и атака.

Сатана няма просто да се предаде във войната си срещу нас. Ако ние го победим веднъж, той ще удвои силите си и ще се върне при нас. Изведнъж ние сме в духовна война, за която мислим, че вече сме спечелили. И сега той идва към нас с „железни колесници,“ оръжия и методи с по-голяма сила и интензивност, отколкото сме познавали.

„А сирийците се опълчиха против Давида и се биха с него“ (2 Царе 10:17). Важно е да се отбележи, че Давид не живееше в грях в този момент. Напротив, той ходеше в страх от Бога. И въпреки това Давид беше човек, затова той би трябвало да се е чудил: „Защо Бог позволи това: вече мъртъв враг да дойде против мен?“

Ние знаем, че Давид имаше нежно сърце. Без съмнение той претърси душата си, чудейки се дали има някакъв оскърбителен път в него. Дали той беше непокорен по някакъв начин? Най-вероятно си мислеше: „Господи, дисциплинираш ли ме?“

Не това ли минава през ума ни, когато сме изправени пред враг, когото мислим, че сме победили отдавна? Ние се отдаваме на самоанализ: „Трябва да има някакъв зъл корен в мен. Как иначе бих могъл да бъда изкушен в същата област отново и отново? Трябва да съм повърхностен човек, лицемер, прогнил отвътре.“ В крайна сметка ни извикваме като Давид: „Помогни, Господи, това е отвъд силите ми, нуждая се от чудо! Моля Те, отърви ме от това нещо веднъж за винаги!“

Изведнъж, всред своето объркване и изследване на душата си, Давид си спомни завета, който Бог беше направил с него: „При това, Господ ти явява, че Господ ще ти съгради дом. Когато се навършат дните ти и заспиш с бащите си, ще въздигна потомца ти подир тебе, който ще излезе из чреслата ти, и ще утвърди царството му“ (2 Царе 7:11-12).

Бог напомни на Давид за това обещание, докато той отиваше на война. Той искаше да премахне всеки страх от Своя любим слуга. Така че, докато дяволът използваше всякакви оръжия от ада против Давид, Господ му показа, че дори преди да влезе битка, той щеше излезе от нея като победител. Затова Той каза: „Ще посадя теб и твоето семе, така че домът ти да устои завинаги. Не трябва да се тормозиш от враговете си, защото аз ще ги отсека. Така че, когато сирийците се покажат в своите железни колесници, не се плашете. Ще излезете победители от тази битка.”

Давид повярва на тези обещания. И първото нещо, което той направи, беше да откъсне очите си от идващия срещу него враг. Сега той вече не плачеше затова, че е в беда, опитвайки се да разбере защо отново трябва да се бие с тях. Вместо това, той се радваше на откровението на Божиата милост: „И изведе ме на широко, избави ме, защото имаше благоволение към мене” (Псалм 18:19).

Именно това Бог възнамерява за всяко от своите деца, когато врагът връхлетя върху нас като потоп. Господ ни „предхожда” със Своята любов. С други думи, Той ни казва: „Вие може да бъдете наранени, но това няма значение. Аз вече ви направих победители.”

Когато почиваме и се доверяваме на това обещание, ние може да се радваме в победата дори преди да отидем в битка.

Благодарение на Божието „предхождащо” обещание, ние можем да претендираме за победа и надмощие още преди да започне битката. Давид пееше: „Господи, в Твоята сила ще се весели царят; и колко много ще се радва в избавлението Ти! Изпълнил си желанието на сърцето му, и от молбата на устните му не си го лишил” (Псалм 21:1-2).

Може би се чудите: „Как може да се радва Давид? Той се изправи пред най-интензивна атака, която някога е имал. Как можеше той да се радва, когато можеше да бъде ранен или убит?”

Давид отговори: „Защото си го предварил с благословения на блага; положил си на главата му корона от чисто злато” (21:03). Това, което Давид казва тук е живото-променящо: „Аз съм изправен пред мощен враг, който е решен да ме унищожи. Но душата ми е в мир. Защо? Господ е предвидил моята борба. И той ми е дал в изобилие уверения за Неговата любов. Моят враг може да ме кара да се препъна или падна, и в един момент може да изглежда, че това е краят ми. Но Бог ми каза, че ако аз само стана, аз ще получа сила и ще спечеля битката.”

Давид след това направи това изявление на вяра, точно преди да отиде на война: „Положил си на главата му корона от чисто злато” (21:03). Короната от злато, която Давид споменава тук, е символ на победа и господство. Давид казваше: „Аз отивам на война, яздейки върху Божието обещание към мен. Той каза, че аз ще изляза от битката, носейки короната на победата.”

Това обобщава доктрината за „предхождащата доброта“ на Бога: Той е предвидил всички наши борби - всички наши битки с греха, плътта и дявола - и в Своята милост и доброта Той е платил дълга ни, преди дори срокът му да изтече. Нашата победа е решена.

Въпреки това тази доктрина не се прилага за християни, които флиртуват с греха. Отказвайки да се разделят с похотта си, те вече са се предали на врага. Такива хора просто не искат да бъдат свободни. Те вече са развили закоравено сърце. Опитали са Божията благодат и любов отново и отново, докато накрая са стигнали до там да ги презират.

Божията предхождаща доброта се отнася особено към тези, които обичат Исус и са изненадани от греха. Господ ни уверява, че дори и временно да сме повалени, ние ще излезем от битката изправени, само защото Исус е платил дълга ни. Може би сте наранени и окървавени от меча на врага. Вие сте се провалили по някакъв начин, и сега сте унили духом, чудейки се дали някога ще се възстановите.

Не лежете там, питайки се: „Къде сбърках?“ Станете и стойте в Божиите обещания на любяща доброта. Изповядайте и се хванете за Неговата прошка. Той обеща, че ще излезете победител от всяка битка, увенчан с Неговата сила. „Издигни се, Господи, със силата Си; Така ще възпяваме и ще прославяме Твоето могъщество“ (Псалм 21:13).

Как Господ ни „предхожда“ с тези благословения на доброта и милосърдие?

Святият Дух прогонва всякакъв страх от нас - страх от падане, страх да бъдем откъснати от Бога, страх от загуба на присъствието на Светия Дух - като влага в нас Своята радост. Ние трябва да вървим напред, радостни, както стори това Давид, защото Бог ни увери, ние ще надделедем.

И въпреки това толкова малко християни имат тази радост и това изобилно веселие. Мнозина никога не познават почивката на душата или мира на Христовото присъствие. Те живеят така, сякаш са в траур, виждайки себе си под палеца на Божия гняв, вместо под Неговите защитни криле. Те гледат на Него като на един суров надзирател, винаги готов да удари с камшик върху гърба им. И така те живеят нещастно, без никаква надежда, повече мъртви, отколкото живи.

Но в Божиите очит нашият проблем не е греха, а доверието. Исус разреши проблема с греха ни веднъж завинаги на Голгота. Той не ни натяква постоянно: „Този път премина границата!“ Не, никога! Отношението му към нас е точно обратното: Неговият Дух непрекъснато ни убеждава, като ни напомня за любящата доброта на Отца дори всред нашите неуспехи.

Когато се фокусираме върху нашия грях, всички губим от поглед това, което Бог иска най-много: „А без вяра не е възможно да се угоди Богу, защото който дохожда при Бога трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнагражда тия, които го търсят“ (Евреи 11:6). Този стих го казва най-добре. Нашият Бог възнагражда, и Той толкова е нетърпелив да ни потопи в своята любяща доброта, че ни благославя предсрочно.

Това е идеята, която нашият Небесен Отец копнее да имаме за Него. Той знае кога ще се покаем за нашите неуспехи и грехове. Той знае кога ще се разкаем. Но Той не може да дочака това да се случи. Затова Той се задейства и казва: „Искам да уверя моето дете, че то няма да бъде съдено, защото съм вече му се простил чрез очистващата кръв на сина Ми.“

Давид е пример за човек, който е бил благословен с Божиата доброта, независимо от това, че той отиде „твърде далеч“

Вие знаете историята на Давид. Той отиде по-далеч от изкушението, като изпадна в крещящо прелюбодеяние. След това нещата се влошиха: Давид излъга, за да прикрие греха си. Когато това не проработи, той извърши убийство, за да не бъде разкрит. Давид стана лицемер, който съгреша сред Божиите благословения, което накара Божиите врагове да се радват, и донесе срам на името на Господа. Въпреки това, ние всички знаем как завърши историята. Давид беше опростен и напълно възстановен, въпреки че беше строго дисциплиниран.

Моят въпрос е: в кой момент на Давид му беше простено? Бог изпрати пророк Натан да конфронтира Давид за греха му. Господ каза: „Искам да кажеш на Давид колко зъл е грехът му в очите Ми. В резултат на беззаконието му, мечът няма да се оттегли от дома му. Незаконно роденото бебе, на което той стана баща с Витсавее, ще умре. И жените му ще бъдат изнасилени пред очите на целия Израил. И накрая, кажи на Давид, че изличих всичките му грехове. Той вече не е под наказание. Аз няма да го убия. Увери го, че той е напълно опростен.“

Помислете за това: когато Бог каза, че това на Натан, Давид все още беше във фаза на отричане на греха си. Той дори все още не беше го признал още. Виждате ли какво се случва? Бог прощаваше на този човек преди той дори да беше изправен пред греха си - преди да произнесе молитва!

Бог знае всичко и той знаеше сърцето на Давид. Той знаеше, че когато Натан го конфронтира, Давид ще промърмори: „О, Господи, съгреших ужасно! Носих този товар в продължение на цяла година. Слава Богу, че всичко беше изведено на показ.“

Бог знаеше, че Давид ще бъде съкрушен и разкаян за греха си. Но въпреки това, най-вече, Господ знаеше, че дълбоко в себе си, Дейвид не беше закоравял прелюбодеец или убиец. Вместо това Давид беше изненадан от греха. Той не се събуди една сутрин и не реши „Днес аз ще се отдам на страстта ми. Ще отида на покрива ми, за да наблюдавам наоколо, докато засека гола, къпеща се жена на нейния покрив. Тогава ще я доведа тук в двореца и ще я прелъстя.“ Не, убеден съм, че Давид беше обзет от момент на слабост.

По същия начин, Бог вижда твоето сърце. Може да сте хванати в капана на робството, обзети от своя грях. Но Господ знае, че не сте се събудили един ден и сте решили: „Днес ще извърша блудство. Ще намеря начин да изгубя търпението си и да експлодирам емоционално.“ Не, само закоравелите души се държат по този начин - хора, които отхвърлят евангелието и са любители на греха. Съкрушените, каещи се християни не планират да

вършат грях; те са изненадани и обзети от него. В действителност, често врагът връхлита върху тях, докато те са заети с работа за Бога.

Уважаеми християнин, Бог брои сълзите ви дори преди да сте ги изплакали. Той вече ви е простил, и то в момента на първото ви стенание от изобличение и скръб. Той изтри греха ви дори преди ужасната болка да порази сърцето ви и да извикате: „О, Боже, мразя това, презирам го. Толкова съжалявам, че те наскърбих.“ Той вижда разкаянието в сърцето ви, дори преди първо да се появи то.

Така че Бог знаеше болката на Дейвид. Той знаеше, че в следващите няколко години Давид щеше да премине през строга дисциплина. И Бог искаше да се включи бързо със Своята утеха. Затова Той се втурна да предпази Давид с благословенията на Своята благодат.

Виждаме картина на това, когато Дейвид по-късно взе Витсавее за жена в къщата си, за да съжителства с него. След като тяхното незаконно дете почина, Бог да ги благослови с друго дете, чието име беше Едидия, което означава „Бог знае.“ Господ уверяваше Давид: „Познавам сърцето ти и виждам съкрушеността ти!“

Нека ви дам още един последен пример: блудният син.

Вярвам, че блудният син се върна у дома си поради своята история с баща си. Този млад мъж познаваше характера на баща си, и очевидно беше получил голяма любов от него. В противен случай, защо щеше да се върне при някого, който би бил ядосан и отмъстителен, който щеше да го бие и да го накара да му изплати всеки цент, който е пропилял?

Блудният син със сигурност знаеше, че ако се върнеше, той нямаше да бъде упрекнат или осъден за греховете си. Той вероятно си мислеше: „Знам, че баща ми ме обича. Той няма да хвърли греха ми в лицето ми. Той ще ме приеме отново.“ Когато имате такава история, винаги можете да се върнете у дома.

Забележете как бащата на блудния син го „предвари“ с благословенията на доброта. Младият мъж възнамеряваше да предложи искрена изповед на баща си, защото той я беше репетирал по целия път до дома. Но когато се изправи пред баща си, той дори не получи шанс да се изповяда напълно. Баща му го прекъсна, като изтича към него и го прегърна.

„А когато бе още далеч, видя го баща му, смили се, и като се завтече, хвърли се на врата му и го целуваше“ (Лука 15:20). Бащата беше толкова щастлива, че синът му се върна, че го разцелува и каза: „Обичам те, синко! Ела си у дома и да бъди възстановен!“

Бащата направи всичко това, преди синът му да завърши своята изповед. Младият мъж можеше само да промълви началото на речта си, казвайки: „Тате, съгреших против небето и пред тебе; не съм вече достоен да се наричам, твой син“ (15:21). Но баща му не го изчака да завърши думите си. За него, грехът на младежа вече беше разрешен. Единственият отговор, който бащата щеше да даде, беше заповед на слугите му: „Сложете роба на сина ми и пръстени на пръстите му. Пригответе празнична трапеза, защото ние започваме да празнуваме. Всички се радват, защото синът ми е у дома!“

В кой момент е блудният син беше опростен? Това се случи, когато той все още унизително просеше храна в свинарника. Грехът му беше изтрит в момента, в който той за пръв път си помисли: „Връщам се у дома! Трябва да призная на баща си, че съм съгрешил.“ Той бе опростен от баща му, преди да може дори да изкаже на глас своята изповед - преди да се покае, да плаче сълзи на скръб, или да се опита да го изплати. И баща му далеч по-предварително го заля с благословения на доброта.

Грехът не беше проблем за този баща. Единственият проблем в ума му беше любовта. Той искаше неговото момче да знае, то е прието, дори и преди да успее да изрече своето признание. И това е, което Бог иска ние всички да разберем: Неговата любов е по-голяма от всички наши грехове. „Божията благодат е назначена да те води към покаяние?“ (Римляни 2:4).

Разбира се, това е възможно да „презираш Неговата богата благодат, търпеливост и дълготърпение, без да знаеш, че Божията благодат е назначена да те води към покаяние?“ (2:4). Тези, които мислят, че може да продължат в греха си, тестват Божията благодат и отново се закоравяват чрез повтореното си съгрешаване. Те вярват, че могат да продължат да съгрешават против Неговата доброта, без да бъдат увредени.

Но постепенно, сърцето им става неразкаяно, така че те вече не желаят да се покаят. В крайна сметка те закоравяват сърцата си, като трупат гняв срещу себе си. Те не могат да обвиняват Бога - Той вярно се е опитвал да ги предпази с благословенията на доброта, но те са отхвърлили всичко. Това е най-големият грях, който някой може да извърши.

Ето го начинът на очистване и възстановяване: приеми Господното обещание. Той ни казва: „Аз ще ви накарам да ходите в Моите пътища. И аз ще посадя Моя страх в сърцето ви. Знаем, че не можете да направите това за себе си. Аз ще го направя за вас, с вашето съдействие. Тази работа се извършва само чрез вяра в завършеното дело на Кръста. Всичко, което се искам от вас, е да имате доверие в обещанието Ми към вас. Работата вече е извършена от Мен. А вашата работа е да я приемете чрез вяра. Това е Моята любов към вас!“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2007 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Preventing Love of the Lord](#) / [Предхождащата любов на Господа](#)